

העורב

סיפר וו. דאל
צייר וו. קונאשביץ'

בא לשם וסיפר "אבא עיט, תשפוט לנו את העורב
הנבזה! הוא לא נותן לחיות בשקט, לא לציפורים
גדולות ולא לקטנות. שודד גוזלים, גונב ביצים
ומאכיל בהן את הקטנים שלו!
העיט נדנד בראשו ושלח אל העורב את השליח
הקטן והמהיר שלו, את הדרור.
הדרור פשט את כנפיו ועף אל העורב. העורב סירב
לבוא, אבל כל הציפורים התחילו לרדוף אותו, לנקר
אותו, לגרש אל העיט למשפט.

חי פעם עורב, ולא רק הוא לבדו חי, אלא היו לו
שכנים, עוזרים, ילדים, קרובים קרובים וקרובים
רחוקים.

מעבר לים באו ציפורים, גדולות וקטנות, אווזים
וברבורים, חסידות ושחרורים. הן התחילו לבנות
קנים בהרים, בעמקים, ביערות ובשדות והטילו
ביצים.

ראה זה העורב והתחיל לקלקל את הקנים לבאות
ולגנוב את הביצים שלהן!
הרגיש ינשוף שהעורב מקלקל לאחרות, גונב
ביצים.

"תפסיק" אמר לו "בטלן שכמותך, אחרת נביא אתך
למשפט ונעניש!"
והוא עף רחוק, להרי סלעים, לעיט הגדול.

אחרות, גדולות וקטנות, וגוזלים חוטף." "השמצה, אבא עיט, השמצה! אני רק את הקליפות אוסף, מנקה סביבה!" "ועוד תלונה באה עליך, שכאשר בן-אדם זורע שדה, אתה, עם כל החמולה שלך מוציאים את הזרעים מאדמה!" "השמצה, אבא עורב, השמצה! אני עם החברים שלי, עם ילדים, עם קרובים, רק את התולעים מוציאים מהאדמה הרכה!" "ועוד מאשימים אתך, שאחרי קציר התבואה, כאשר אוספים את האלומות בגדישים, אתה בא עם כל המשפחה שלך, מפזר את האלומות, הופך את הגדישים!" "השמצה! אבא עיט, השמצה! אנו רק עוזרים כדי שהתבואה תתייבש טוב יותר, כדי שהגרעינים לא יתפזרו על האדמה!" "התרגז העיט על העורב הזקן וציווה להכניס אותו לבית סוהר, למגדל מסורג, אחרי מנעולי ברזל. ושם הוא יושב עד היום!"

לא נשאר לו, לעורב, מה לעשות, הוא קרקר ועף, וכל הציפורים אחריו. הם הגיעו למשכן העיט, התיישבו סביב, והעורב עומד באמצע ומצטדק לפני העיט. והעיט חוקר אותו: "אומרים עליך, עורב, כי אתה שודד ביצי ציפורים